

INNLEDNING

Kun for romantikere – jeg går, fordi jeg leter etter håp

Kristne mennesker er ikke veldig redde for døden. Derfor hender det at de blir martyrer.

De blir ikke suicidale. De ønsker absolutt ikke å avslutte livet.

De blir martyrer fordi døden for dem er kun en vei til et nytt liv. De følger håpet.

De gir aldri opp uansett hvor stor nedtur de opplever.

La oss analysere hva som skjedde under korsfestelsen.

Folket sto og så på, men rådsherrene hånte Jesus. «Andre har han frelst», sa de, «la ham nå frelse seg selv dersom han er Guds Messias, den utvalgte!» Også soldatene hånte ham. De kom og rakte vineddik opp til ham og sa: «Er du jødernes konge, så frels deg selv!» For det var satt en innskrift over ham: «Dette er jødernes konge.» En av forbryterne som hang der, spottet ham også og sa: «Er ikke du Messias? Frels da deg selv og oss!» Men den andre irettesatte ham og sa: «Frykter du ikke Gud, enda du har samme dom over deg? For oss er dommen rettferdig, vi får bare igjen for det vi har gjort. Men han har ikke gjort noe galt.» Så sa han: «Jesus, husk på meg når du kommer i ditt rike!» Jesus svarte: «Sannelig, jeg sier deg: I dag skal du være med meg i paradiset.» (Luk 23:35-43)

Korsfestelse.

I den kristne verden er korset alltid nærværende.

For det første: korset betyr ikke bare død, men også skam.

Korsfestelse var en romersk dødsstraff med et tilleggsbudskap: du har ikke vært noe og du vil dø som søppel. Det var en intensjon i en slik straff om å ta noe mer enn liv fra den domfelte. Det tok også håp for fremtiden: du er ingen og du blir ingen, selv i folks minner; det eneste som blir igjen av deg er skam. Korsfestelsen skulle være den endelige straffen med et budskap: du levde uten mening og du vil dø uten mening. Punktum.

For det andre: hva gjør Jesus på korset?

Jesus sa:

Far elsker meg fordi jeg gir livet mitt for siden å ta det tilbake. Ingen tar mitt liv, jeg gir det frivillig. (Joh 10:17-18)

Jesus gir sitt liv for å ta det tilbake. Døden på korset er ikke noen slutt for ham, men en begynnelse.

Selv om han var redd for martyrdøden, så han en mening i å følge denne veien. Ved å korsfeste ham ønsket motstandere å gjøre jorden ekkel for ham og få ham til å tro at mennesker er onde av natur. De ville at han skulle innse at livet hans ikke hadde noen mening. Jesus forsto imidlertid meningen med livet sitt annerledes, og hadde en annen visjon om oppdraget sitt. Han var en idealist.

Han ønsket ikke å kaste bort sitt liv, men å ta det tilbake. Den Oppstandne kom tilbake fra fremtiden som ikke fantes på korset. Han ble levende igjen. Oppstandelse betyr født fra døden.

For det tredje: forbryter - ond forbryter.

Den ene av forbryterne som hang der, hånte Jesus.

Han er en skikkelig hater. En som vil gjerne såre noen når han får anledning til det. Det var en som vil skade Jesus. Det var lite han kunne gjøre på korset, men han gjorde det han pleide å gjøre. Han gjorde noe ondt. Slik han levde, døde han. Han var en skurk.

For det fjerde: god forbryter.

«Jesus, tenk på meg når du kommer til ditt kongerike!», sa forbryteren.

I sin død ble han likestilt med Jesus og den onde forbryteren. Hadde han noe valg? Ja, han kunne ha gjort det samme som den onde, gjort noe ondt igjen. Det var ikke mye godt han kunne gjøre, han var allerede immobilisert. Han hadde ikke lenger tid til å endre livet sitt. Men så skjedde noe spesielt. Han stirret på de to straffedømte som hengte på korsene ved siden. I den ene forbryteren så han det han allerede visste. Men den andre oppførte seg annerledes. De hadde ikke lenger tid til å snakke sammen. Han kunne bare lese Jesu kroppsspråk. Han la merke til hvilken innstilling Jesus hadde til straffen og døden. Den gode forbryteren forstod at det ikke var noe slutt for Jesus. Han så Jesus frihet og uavhengighet. Han så en konge i Jesus og han ville være i hans rike. Han forstod også noe mer: det at han ville være sammen med Jesus, betydde at han likte ham. Det føltes godt å være sammen med Jesus. Den gode forbryteren forteller ved sin holdning om Jesus og vi kan bare tolke dette budskapet.

For det femte: vår vei.

Det finnes to typer liv.

Den første er livet, som begynner ved fødselen.

Den andre, er livet som fødes fra døden.

Født liv er biologisk og vil ende med døden. Livet født fra døden – lever videre.

Døden bør forstås i bredere forstand: det å visne bort, tragiske nedturer, øyeblikk av fortvilelse.

Døden skal forstås som et tap av liv, en traumatisk erfaring, det å miste noe som vi kjenner. I følge Jesu ord står det:

For den som vil berge sitt liv, skal miste det. Men den som mister sitt liv for min skyld, skal finne det. (Matt 16:25)

Jeg går fordi jeg leter etter håp. Disse betraktningene er dedikert til alle de som opplever håpløshet. For dem som holder på å miste håpet. For dem som ikke klarer å se fremover.

Vi lever i vanskelige tider: en pandemi, krig og krise. Vi trenger et håp. Jeg inviterer deg til Ekstrem Korsvei 2023.

Vi minner om Ekstrem Korsvei reglene:

1. EKV betyr å gå 40 km om natten, alene eller å være dypt fokusert på det du gjør.
2. Det finnes også 30 km ruter med passende høydeforskjeller.
3. Vi oppfordrer deg til å ofre noe, men selvfølgelig kan du bestemme deg for å komme hjem uten å fullføre hele ruten. Vi respekterer alle som tar opp EKV-utfordringen.
4. Det er mange ting folk gjør for å skjemme seg selv bort. EKV er det helt motsatte: dets mål er ikke å skjemme seg selv bort, men å stille krav til seg selv. Dette er ikke en vanlig aktivitet for hvem som helst, men det hjelper folk å overvinne sine egne begrensninger.
5. Vi krever ditt fulle fokus mens du er på vei. Vi sier et bestemt «nei» til chatting, piknik og «ha det gøy» på EKV.
6. Hensikten med å ta opp EKV-utfordringen er å endre seg selv til det bedre. Det nåværende EKV-slagordet er "Gå 40 km om natten for å bli en vakker person".
7. EKV måles ikke bare av innsatsen som er gjort - vi forventer at den bringer frukt i form av en endring til det bedre. En vakker person er den som det er lettere å leve med.
8. Vi oppfordrer deg til å ta utfordringen som Jesus presenterte for oss: *For den som vil berge sitt liv, skal miste det. Men den som mister sitt liv for min skyld, skal finne det.* (Matt 16:25)

pater Jacek WIOSNA Stryczek og EKV-teamet

† 1. STASJON: Jesus blir dømt til døden

V: Vi tilber deg, Kristus, og lovpriser deg.

S: Fordi du ved ditt kors har forløst verden.

På fruktene skal dere kjenne dem. Plukker man druer av tornebusker eller fiken av tistler? Et godt tre bærer god frukt, et dårlig tre bærer dårlig frukt. (Matt 7:16-17)

Vi blir dømt om og om igjen. Folk blir ofte irriterte over å bli dømt. Tankene på hvordan andres vurderinger ser ut kan senke selvtilliten. Det er sant at vi oftest dømmer oss selv etter våre intensjoner: vi mente det godt. Og andre dømmer oss basert på deres forventninger, som vanligvis er skuffelser.

Dommen over Jesus er et resultat av ulike menneskers interesser. Yppersteprestene er redde for den nye profeten som kunne avsløre deres hykleri. Herodes er bekymret for opprøret, for det ville være hans nederlag i øynene til det romerske tilsynsfolket. Kjøpmennene i tempelet frykter for sine oppdrag og salgsprovisjon. Synagogeledere, fariseere og mange andre er bekymret for deres innflytelse. De som har det bra, er redde for at det skulle bryte ut krig. Og mange andre er interessert bare å ha mere underholdning. At det skjer noe i byen, de ville ha det gøy.

Vi burde ikke være naive. Folk dømmer oss også. For mange er vi bare en kortvarig episode i deres liv. Knappt noen virkelig bryr seg om oss. Baksnakking, misbruk og krenkelse – noe mange kjenner til. Dårlige opplevelser som aldri blir tatt opp på alvor.

Vi er heller ikke bedre enn andre. Mennesker, inkludert oss, bryr seg først og fremst om seg selv. Derfor er det ikke lurt å vurdere eget liv etter andres meninger. Når vi streber etter noe – jeg ønsker å understreke dette - vi vil gå mot de andre og blir utsatt for mye motstand.

Denne sannheten blir fortsatt gjenopplaget av mange mennesker, og noen kan fremdeles ikke tro på den.

Den eneste måten, den mest rettferdige dommen er å kjenne frukten. Noe har blitt gjort og vi ser resultatene, rett og slett.

Her er en historie:

Etter avsluttende eksamen på videregående skole sa foreldrene mine at de ikke hadde råd til å støtte min høyere utdanning i en storby. De foreslo at jeg skulle fortsette utdannelsen nærmere hjembyen min. Jeg var alltid interessert i matematikk og handel, så valget var ganske enkelt – økonomi på et universitet. På den tiden ble jeg forelsket i den vakreste og mest fantastiske kvinnen på jorden. Men hun skulle studere i Krakow.

I lydighet mot foreldrene mine reiste jeg til en nærliggende by for opptaksprøven med tanken om å gjøre mitt beste. Og så begynte det hele. Jeg klarte ikke å løse en eneste oppgave. Jeg slet i halvannen time uten noe resultat. Prøvde å starte de fem oppgavene på nytt, men ingenting fungerte for meg – nederlag. Det var ikke stress, for det virker heller motiverende på meg. Til og med i dag vet jeg ikke hvorfor jeg ikke kunne klare disse oppgavene på eksamen - spesielt siden jeg løste dem alle på 20 minutter da jeg gikk ut i parken rett etter eksamen! Jeg kom ikke inn på studiene som så ut til å være drømmen min på den tiden – nederlag igjen. Å komme tilbake til hjembyen og forklare alle bekjente hvorfor jeg ikke studerer på universitetet? – nederlag.

Jeg fant ut at i september var det en ekstra eksamen for teknologiuniversitetet i Krakow. Den besto jeg.

I dag, sett fra et perspektiv på over 20 år, ser alt helt annerledes ut. Hver morgen våkner jeg ved siden av den vakreste kvinnen på jorden som ble min kone.

Etter å ha studert på teknologiuniversitetet tok jeg etterutdanning ved det økonomiske universitetet. Jeg fant en nisje i bransjen hvor det viste seg at kunnskap fra begge universitetene er svært nyttig og verdifull. Jeg jobber i en såkalt høy lederstilling, og arbeidshverdagen gir meg stor tilfredshet.

Folk sier jeg er vellykket. Takket være alle mine nederlag, må jeg innrømme at mye ble vellykket.

Her er hva du helst ikke bør gjøre:

Du bør aldri, aldri leve opp til andres forventninger.

Her er hva som er anbefalt å gjøre:

Ved å ta utfordringer, ved å prøve og feile, lærer du selv. Vi bør gjøre det som fungerer for oss ikke hva andre forventer av oss. Slik skaper vi det gode i livet vårt.

Norwid¹ hvisker:

«Forfattere blir dømt etter verkene sine.»

Dette betyr at hvis vi ønsket å adlyde og følge andres meninger, ville vi aldri skapt noe.

Jesus, lær meg å søke gode frukt, ikke smigrer.

V: Miskunn deg over oss, Herre.

S: Miskunn deg over oss.

† 2. STASJON: Jesus mottar korset

V: Vi tilber deg, Kristus, og lovpriser deg.

S: Fordi du ved ditt kors har forløst verden.

Om noen vil følge etter meg, må han fornekte seg selv og ta sitt kors opp og følge meg. (Mark 8:34)

Vi forventer et paradisi i drømmene våre, men i virkeligheten opplever vi helvete.

Vi drømmer om et vakkert og behagelig liv. Vi jakter etter drømmene våre, for så å møte på hindringene som stopper oss. Med glede så lytter vi til tipsene fra suksess guruer. Ikke bare det, så betaler vi dem for kursene og bøkene deres. Vi gjør alt dette for deres taler og ord gir oss en god følelse. Livet hadde vært så utrolig vakkert om jeg endelig hadde vunnet i lotto, tenker de fleste.

De som forsøker å kjøpe seg en enkel vei i rikdommen, ender som oftest opp som konkurs. Det finnes ikke en enkel og lett vei til suksessen. Desto mer man strever og flere hindringer som man møter på, desto større blir suksessen til slutt. Alle må betale riktig pris for livet sitt.

Så i stedet for å nøle, bør vi ta imot utfordringene. I vårt daglige liv møter vi kontinuerlig nye utfordringer.

I stedet for å ta imot uønskede vanskeligheter, er det bedre å ta utfordringer som vi møter på veien. I praksis så ser uønskede vanskeligheter og tatt utfordringer helt lik ut, men vi opplever de på forskjellige måter. Når vi sliter med vanskelighetene i livet, så blir vi ikke deprimerte, men vi blir tilfredsstillt av utfordringene som vi tar på oss.

Her er en historie:

Dette er en fortelling om en kvinne som ville dele sin tøffe periode.

¹ Cyprian Kamil Norwid (1821-1883) var en polsk dikter, dramatiker, prosaforfatter, maler og skulptør.

Over lengere tid har jeg hatt vanskeligheter med å komme overens med mannen min, spesielt under pandemien. Vi ga ikke kjærligheten nok tid i hverdagen, daglige gjøremål som oppdragelse av barna tok ut all energien i tillegg til jobb osv. På et tidspunkt i livet så reiste jeg til utlandet på jakt etter jobb. Da jeg dro hjem igjen etter 3 måneder, så merket jeg at jeg ikke hadde noe særlig lyst til å møte mannen min og barna mine igjen. Det følte som om vi sakte skiltes fra hverandre til det punktet at når jeg sov ved siden av mannen min så ble jeg overasket over at han har så bred overkropp. Det var som om jeg ikke kjente igjen ham i det hele tatt. Vi var på grensen til å skilles, vi mistet håpet om at forholdet kunne reddes. Det var da jeg bestemte meg for å ta utfordringen om å gjenopplive ekteskapet. Jeg er ikke en veldig religiøs person, men jeg valgte å prøve meg på Pompeian Novena bønner. Tidligere har jeg bedt denne bønner to ganger, uten at det ga noe særlig resultat. Etter å ha bedt bønner den femte dagen på rad, så ble jeg plutselig forelsket igjen i mannen av mitt liv.... Det kom helt uforventet, denne forelskelsen var like sterk som da vi møttes for første gang. Alle sorgene og problemene som vi hadde hatt mellom hverandre i alle disse årene forsvant. Ekteskapet vårt har blitt gjennomlevet igjen i noen måneder, det var ikke fantastisk, men helt ok. Og så etter en stund ble det verre igjen.

Her er hva du helst ikke bør gjøre:

Hvorfor tror du at Pompeian Novena bønner hjalp? For det å være engasjert under selve bønner, vil bidra til en riktig tankegang. Om vi har klart å elske noen for første gang så betyr det at denne personen har noe spesielt i seg som vi liker. Som et resultat av dette så var det bare følelsene som forandret seg, men ikke selvet livet.

Her er hva som er anbefalt å gjøre:

For at kjærligheten i et forhold skal lykkes, så kreves det at man er villig til forandringer. Det finnes ikke slike tilfeller at alle menneskene er skapt for hverandre. Det må mye samarbeid til for at forholdet skal fungere. Et vellykket forhold starter alltid med at man jobber med selvfølelsen. Prioriteten bør være å få egne vaner, oppførsel og engasjement på stell. Om partneren ikke lytter til deg, så vil ingen bønn kunne hjelpe til med det. Dette kan vi se tydelig i denne fortellingen som en dame deler fra livet sitt. Når det mangler selvfølelse og forståelse over for hverandre så vil det før eller senere føre til et ulykkelig forhold.

Norwid hvisker:

«Ikke før korset til frelseren bak deg, men før korset foran frelseren. Dette er prinsippet om sosial harmoni i kristendommen.»

Dette betyr at i stedet for å komme med alle sorgene dine til Jesus, lær heller fra han i stedet, hvordan du skal løse problemene og utfordringene dine.

Jesus, jeg ber om iver for å overvinne hverdagens vanskeligheter.

V: Miskunn deg over oss, Herre.

S: Miskunn deg over oss.

† 3. STASJON: Jesus faller første gang under korset

V: Vi tilber deg, Kristus, og lovpriser deg.

S: Fordi du ved ditt kors har forløst verden.

En kanaaneisk kvinne fra disse traktene kom og ropte: «Herre, du Davids sønn, ha barmhjertighet med meg! Datteren min blir hardt plaget av en ond ånd.» (...) Da kom hun og kastet seg ned for Ham og sa: «Herre, hjelp meg!» (...) Da sa Jesus til henne: «Kvinne, din tro er stor. Det skal bli som du vil.» Og datteren ble frisk fra samme stund. (Matt 15:22-28)

Det finnes en sykdom: «For folk som ting kommer lett for i livet, finner ikke hvem de er» De opplever ingen motstand og kjenner ikke sine begrensninger. Det er disse begrensningene som gjør at vi utvikler oss som mennesker. «De som oppdras uten begrensninger, sliter med seg selv.» Barn trenger regler og konkrete rammer å forholde seg til. Først da vil identiteten deres bli formert riktig.

Hvis det er slik for barn så gjelder det samme for oss voksne. Begrensninger det er bare informasjon om at ikke alt er lov. Om vi ikke kan gjøre det i dag, betyr det ikke at vi ikke kan gjøre det idet helle tatt. Begrensningene gir oss informasjon om hvilken retning vi bør utvikle oss i. Evangeliets heltinne – kvinnen fra Kanaan – falt for Jesus. Fordi hun fant sin egen grense, tok utfordringen og fant en løsning.

Her er en historie:

En innvandrers jente, som ikke virker så interessant, snakker stort sett fransk, så vi forstår ikke hverandre så godt.

Vi tok en kaffe. Det jeg fikk høre, var så trist at jeg fikk tårer i øynene. Som barn mistet hun familien under opptøyene og folkemordet i Rwanda, selv slapp hun så vidt unna med livet i behold. For tiden driver hun en stiftelse som lærer rwandiske kvinner å drive jordbruk i landlege områder. Hun viste meg videoer av aktivitetene sine og fortalte meg at hun ønsker å modernisere landbruket i Rwanda til de høyeste standardene.

Jeg skammet meg over at jeg hadde feilvurdert henne som uinteressant tidligere, og at jeg har ikke så hvilket godt menneske hun var. Dessuten viste det seg at vi bor ikke så langt som et steinkast fra hverandre. Hun inviterte meg på kaffe ettersom vi kom mye nærmere hverandre.

Her er hva du helst ikke bør gjøre:

Mennesker som er i trøbbel, skal ikke betraktes som mindreverdige.

Her er hva som er anbefalt å gjøre:

Du bør alltid være nysgjerrig på folk. Noen kan være nede i dag, men alt kan endre seg i morgen.

Norwid hvisker:

«Du bør ikke holde deg selv, og igjen deg selv, i sentrum, For ikke å bli satt utenfor samfunnet.»

Dette betyr at du er ikke universets sentrum. Lær deg selv å oppleve dine begrensninger.

Jesus, jeg opptar meg for mye med meg selv. Hjelp meg å ta distansere meg fra meg selv.

V: Miskunn deg over oss, Herre.

S: Miskunn deg over oss.

† 4. STASJON: Jesus møter sin mor

V: Vi tilber deg, Kristus, og lovpriser deg.

S: Fordi du ved ditt kors har forløst verden.

Bror skal sende bror i døden, og en far sitt barn, og barn skal reise seg mot sine foreldre og volde deres død. 22 Og dere skal hates av alle for mitt navns skyld. Men den som holder ut til enden, skal bli frelst. (Matt 10:21-22)

Familien ser som regel fin ut på et bilde. Det er kanskje ikke passende for denne stasjonen, men det er sant.

La oss begynne med en historie:

Min mor... elsker dyr, er en flott kokk, dyrker grønnsaker i hagen, steller med blomstene i bedet, leser bøker i ledige stunder, hører sanger av kjente sangerinner... Min mor er et kjærlig og godt menneske, selv om at hun i sitt liv ikke har opplevd denne kjærligheten og godheten.

Hennes far, min bestefar, misbrukte alkohol og elsket ikke alle sine barn på samme måte. Noen var forsømt, blant annet min mor. Tidligere var hennes bein forfrosne som følge av at hennes far ikke ville bruke penger på strømpebukser. Hun har fremdeles vondt i dem. Da hun var 18 år gammel prøvde hun å ta sitt liv for første gang – hun tok mange tabletter, som hennes mor brukte til behandling av kreft. Heldigvis kastet hun dem opp og overlevde. Senere bodde hun hos sin tante, og hun ble kjent med min far via henne. De giftet seg senere. Hadde de et lykkelig ekteskap sammen? Det er vanskelig å si. Jeg husker at min far, før jeg fylte 13 år, også misbrukte alkohol. Han kom noen ganger beruset hjem, og oppførte seg aggressivt og autoritært overfor min mor.

Han holdt seg edru de siste to årene av sitt liv. Det var en fin tid. En sommerdag tok det plutselig slutt, da han tok sitt eget liv.

De neste par årene etter min fars død, var en ulykkelig og uheldig tid for min mor og meg. På toppen av det hele fikk min mor utredet bipolar lidelse.

Jeg kan si at jeg hadde det vanskelig: ofte følte jeg et hat mot henne, og et sinne. Jeg hadde mørke tanker.

Men det var min mor. Jeg avviste henne ikke, jeg forlot henne ikke. Jeg ville forstå... hjelpe... og støtte henne, til dels ved å gi opp meg selv. Jeg bærer ikke lengre nag, anger eller sorg. Min mor er et kjærlig og godt menneske...

Her er hva du helst ikke bør gjøre:

Vi ser vanligvis på foreldrene våre fra nåtidens og fremtidens perspektiv. Vi tar dem som de er: noe liker vi ved dem, noe liker vi ikke. Noe irriterer oss ved dem, i noe annet ser vi det gode. I alt dette er vi imidlertid fokusert på vår egen fremtid.. Vi vil ha det bra. Vi er interessert i vår egen historie. De er en del av den. En slik holdning mangler mening.

Her er hva som er anbefalt å gjøre:

Vi kan tydelig se hvordan foreldrene våre påvirker vår livshistorie. Men vi er ikke interessert i historien deres. De hadde jo også foreldre. De hadde også noen gode og noen vanskelige stunder i sine liv. Noen ganger ble de såret, noen ganger såret de andre. Vi er tross alt i stor grad formet av foreldrene våre, men vi kjenner dem ikke. Vi kjenner ikke deres historie.

Historie – er et fag på skolen. Foreldrenes historie, familiens historie – det er et fag gjennom livet. For å leve et normalt liv på egenhånd må man lære disse historiene. Man må forstå historiene. Du kan ikke forstå deg selv uten å kjenne historien til dine foreldre.

En familie – det er historier. Lange, livslange historier. Og livet utarter seg forskjellig. Det trenger ikke alltid være bra, men poenget er å alltid finne den beste løsningen.

Norwid hvisker:

«Du trenger ikke bøye deg for omstendighetene, Og holde sannhetene ute.»

Dette betyr at det er ikke opp til oss hvor og hvorfor vi ble født. Fødsel er ikke resultatet av verken rettferdighet eller orden. Poenget er at du trenger å vite Sannheten ikke bare om deg selv, men også om familien din for å kunne leve meningsfullt.

Jesus, jeg vil forstå meg selv og mine kjære. Gi meg mot til å søke sannheten.

V: Miskunn deg over oss, Herre.

S: Miskunn deg over oss.

† 5. STASJON: Simon fra Kyrene hjelper Jesus å bære korset

V: Vi tilber deg, Kristus, og lovpriser deg.

S: Fordi du ved ditt kors har forløst verden.

Et nytt bud gir jeg dere: Dere skal elske hverandre. Som jeg har elsket dere, skal dere elske hverandre. (Joh 13:34)

Ikke bare vi er avhengige av oss selv, eller andre avhengige av oss, men også vi er avhengige av hverandre. Så tett er vi tilknyttet hverandre. Det virker som at vi til vanlig ikke tenker over dette. Vi gjør veldig mye ubevisst, uten å vite det. Noen ting sier vi fordi

det kom ut sånn. Noen ting gjør vi fordi det ble sånn. For ofte er vi dumt uten å anstrenge oss, og etterpå er vi overrasket over effektene av dette.

Her er en historie:

Jeg er en voksen kvinne som vendte tilbake til troen for 10 år siden. Jeg har vært en del av kirken siden jeg var et barn, likevel var det i lang tid i livet mitt slik at alt moren min sa gjorde meg ekstremt irritert. Moren min var den eneste kvinnen som klarte å si noe på en måte som kjørte meg i bakken og kuttet av meg vingene mine. Hun var usikker, som om hun var redd eller tvilte på alt, også oss, barna hennes. Det skulle liksom være av omsorg. Det lærte meg ingenting, men fylte meg med tvil. Tvil ovenfor alt som var rundt meg, alt det jeg gjør, og selv om jeg for andre hadde klare talenter, klarte jeg lenge ikke å finne min vei i livet og gikk i mørket.

Imens ga livet meg erfaringer – med noe som virket som et tveegget sverd...

For meg var det: uforsiktige valg, ensom oppdragelse av meg som barn, hverdagslige vanskeligheter og irritasjon mot meg selv og omgivelsene mine. For henne var det: ønsket om at jeg skulle ha et liv med Gud ble til ingenting... Dette førte til at både jeg og moren min, vi traff bunnen.

Jeg brukte mange år på å bygge meg selv opp igjen. Jeg lærte å leve livet og leve i sannheten, jeg fikk tilbake min kvinnelige verdighet, lykke, indre fred og indre frihet. Jeg innså at dette ikke avhenger av noen ytre faktorer, eller mine foreldre, men at det er noe som kommer av min relasjon med Gud. Kilden til mine mangler, konflikter, skrøpeligheter, usunne følelser, mangler på grenser, mangler på troen på meg selv, fortvilelser – alt dette måtte jeg innse, rette opp, lukke, det hadde ikke kontroll over meg... En etter en rettet jeg opp disse tingene.

Jeg lærte også å elske moren min på nytt. Jeg forstod at hennes mangel på foreldre omsorg hadde påvirket både meg og barnet mitt. I Den Hellige Ånd sitt navn vil jeg stoppe det negative, lage mine egne sunne grenser og passe på disse.

Jeg føler at jeg først nå begynner livet «på nytt» og jeg gleder meg til det ;-))

Her er hva du helst ikke bør gjøre:

Du skal ikke alltid gjøre det som dine følelser sier. Det er unødvendig. Følelsene våre er rett og slett hjernen sine kjemikalier. Tankene våre er en sammensetning av: noe fra genene våre, noe påvirkning av hormoner og noe av tidligere erfaringer. Mennesker som lever etter det de føler - lever i kaos. Mennesker som sier det de føler - skaper kaos. Tanker og ord kan bygge eller ødelegge som en tornado. Og denne historien er et bevis på dette. Kaoset av tankene og ordene til moren førte til kaos i livet tid datteren.

Her er hva som er anbefalt å gjøre:

Vi kan ha mange tanker i hodet vårt. Likevel må vi lære oss å distansere oss fra disse. Vi er ikke tankene våre, men tankene våre er oss. Helt ubevisst. Vi er forpliktet til visdom. Vi skal leve etter det som er godt, ikke det vi føler.

Norwid hvisker:

«La oss ikke kjenne ondskap, la oss kunne godt»

Dette betyr at det er ikke vits i å gjøre ondt. I Norwid sott språk – bli kjent med det onde vi selv utgjør. Det er den letteste livsregelen: Gjør aldri onde ting. Gjør heller ingen ting. Og når du gjør noe, gjør det som er godt.

Hjelp meg Jesus å skille godt fra ondt. For jeg vil ikke gjøre ondt.

V: Miskunn deg over oss, Herre.

S: Miskunn deg over oss.

† 6. STASJON: Veronika rekker Jesus svetteduken

V: Vi tilber deg, Kristus, og lovpriser deg.

S: Fordi du ved ditt kors har forløst verden.

Det var Maria som salvet Herren med fin salve og tørket føttene hans med håret sitt. Lazarus, som lå syk, var hennes bror. (Joh 11:2) Maria går inn i Jesu verden. Hun gir nærhet og opplever nærhet. Det gjør Veronica også.

Disse scenene er veldig intime.

Veronica dukker opp fra mengden. Kanskje hvem som helst kunne ha hjulpet Jesus slik, men hun gjorde det. Jesus er i en trist tilstand. Han har ingen fremtid. Det er ingen reell fordel med denne gesten. Veronica tar en risiko. Sannsynligvis for kjærlighet. Kanskje kjærlighet, som bare er en øyeblikkelig inspirasjon. Eller hadde hun allerede "Jesus i tankene" og ønsket å komme nærmere ham? Hva kan prisen for nærhet være under slike dramatiske omstendigheter?

Her er en historie:

Da lillesøsteren min ble født, var det tilsynelatende det lykkeligste øyeblikket i livet mitt. Imidlertid ble vår glede over denne fantastiske begivenheten umiddelbart avbrutt av ... sykdom. Verden ble snudd. Foreldrene mine var fortvilet. De gikk fra lege til lege, fra sykehus til sykehus. Vår lille var uvitende om situasjonen og veldig rolig, til tross for det som skjedde rundt henne - det var interessant nok. Hver dag var vanskeligere enn den forrige. Det dukket opp en sjanse for en delvis løsning, og ikke engang en kur. To store operasjoner, år etter år, og det ble et lite gjennombrudd. Videre var kontinuerlig rehabilitering og mange vanskeligheter å overvinne nødvendig for å gi barnet muligheten til et bedre liv. Alt dette hadde en enorm innvirkning på livet mitt. Livet til en person som ser ut til å stå på sidelinjen og se på. Men jeg har mistet meningen med livet og grunner til å smile. Jeg levde i konstant frykt for neste dag. I en viss periode. I løpet av en sommerferie bestemte jeg meg for å forlate familieredet og komme meg bort et sted. Valget mitt falt på en katolsk leir for ungdommer et sted i de polske fjellene. Etter noen dagers retrett gikk jeg til skriftemål. Jeg følte behov for å bare snakke og bekjenne, ikke om synder, men om livet. Jeg måtte klage til noen. Jeg møtte en fantastisk prestemunk. Under den lange samtalen klarte jeg å gråte og le som aldri før i mitt liv. Vi har alle våre byrder, noen mer enn andre.

Her er hva du helst ikke bør gjøre:

Å vente på et barn er oftest et fantasispill. Vi har kanskje ikke det beste livet, men babyen vår vil være ekstraordinær. For det blir babyen vår. Dette er foreldreskapets opprinnelige synd. Hvor mange foreldre undrer seg over hvor ekstraordinært barnet deres vil være. Og de blir like raskt skuffet når livet konfronterer dem med at andre barn også er vellykket. For eksempel i barnehagen viser det seg at vårt «barn er vanlig».

Og hva om vi fra fødselsøyeblikket kan se at barnet vårt er "på en måte" verre. Som forfatteren av teksten skriver, kjempet de, «for å gi barnet muligheten til å få et bedre liv». Spørsmål: Hvem vet, hvem har rett til å vite hvilket liv som er bedre for dette barnet?

Denne historien er så tragisk som mange andre lik den. Kraften av skuffelse presser kjære til gale handlinger. Handling for enhver pris. Bedre liv. Helse, behandling, kirurgi. Vanligvis, og ganske raskt, dukker det opp ofre: ødelagte foreldre, forsømte og forlatte eldre, friske barn. Frustrert familie. For forfatteren av historien ble nærhet en kilde til tragedie. Det er mange slike historier.

Her er hva som er anbefalt å gjøre:

Barnet er også et menneske. Det har rett til å leve og rett til å dø. Vi bør ta vare på det på normalt vis. Men aldri for enhver pris.

Start alltid med å ta avstand. Du må ikke la deg rive med av følelser. Prinsippet om klok bistand gjelder. Kan huset vi bygger under påvirkning av våre følelser beskytte oss? Behandling, oppdragelse, relasjonsbygging – alt dette krever fornuft og omtanke. Noen ganger bestemmer ikke eldre mennesker seg for å opereres fordi det «ikke lønner seg». Det er det samme med barn. Respekt for barnet er også respekt for dets evner. Overlevelsesmuligheter.

Norwid hvisker:

«Det er trist å forlate livet og gå inn i seg selv. Leve med egen følelse, egne drømmers garn».

Dette betyr at et menneske som virvler rundt seg med sine egne tanker, beveger seg bort fra livet. Dets uhemmede følelser, som det noen ganger kan kalle drømmer, fører til slutt til tragedie. Fjernet fra virkeligheten forstår dette mennesket ingenting av den. Det slår mot det som en stein. Innelåst, lever det ikke, men er på vei mot utslettelse.

Jesus, gi meg sunn fornuft og visdom i enhver situasjon.

V: Miskunn deg over oss, Herre.

S: Miskunn deg over oss.

† 7. STASJON: Jesus faller annen gang under korset

V: Vi tilber deg, Kristus, og lovpriser deg.

S: Fordi du ved ditt kors har forløst verden.

Vær da fullkomne, slik deres himmelske Far er fullkommen. (Matt 5:48)

Å være perfekt er en slags nevrose: en person ønsker å ha alt under kontroll. Å være avhengig av seg selv. Om så bare av denne grunn, for ikke å bli skuffet. Ved å åpne opp for andre må vi ta en risiko. I denne åpningen blir vi forsvarsløse – vi kan høre: «ja» eller «nei». Vi kan oppleve «ja» eller «nei». Stort sett "nei".

Og likevel – man kan ikke leve uten andre. Alene er vi for begrenset til å vinne livet. Vi vinner – når minst to personer åpner seg for hverandre. Gjensidig kjærlighet – nettopp gjensidig – er kristnes viktigste bud.

Her er en historie:

Mitt første seriøse forhold var på universitetet. Jeg var i et forhold med en ikke-perfekt jente i over tre år, men jeg trengte en slik person på den tiden, jeg trengte noe permanent. Jenta ga meg mye kjærlighet, vakre øyeblikk, turer, men noe manglet fortsatt i livet mitt. En dag, utnyttet jeg en kringel (som det var mange av) og bestemte meg for å avslutte forholdet vårt. Vi skiltes på nøytral grunn (eller det trodde jeg). Jeg følte meg lettet, jeg kjente at noe endelig var i ferd med å endre seg. Månedene gikk, jeg følte meg fri, avhengig av bare meg selv, nøt livet, hadde det gøy, men likevel, når jeg var alene, innerst inne kjente jeg at noe var galt, jeg følte meg misfornøyd, tom. Det var ikke før flere år senere at jeg innså at det meste av livet mitt var jeg redd for å virkelig åpne meg for folk. Jeg foretrakk å late som jeg var en jeg ikke var, for å ha alt under kontroll. Til tross for denne store aksepten og forståelsen, var jeg redd for å åpne meg selv for kjæresten min. Jeg var feig, flyktet fra samtaler, vekk fra følelser, og ville heller flykte fra henne enn å fikse noe som var vakkert og permanent (ikke perfekt, selvfølgelig, men er vi alle perfekte? Kun Gud er perfekt). Dette forholdet lærte meg å elske andre. Hun lærte meg å behandle et hvert menneske som et menneske, og først senere å se på deres rolle i livet mitt – det vil si å behandle et hvert menneske med respekt og kjærlighet. Mange år har gått, og jeg angrer fortsatt veldig på at jeg ikke behandlet den jenta slik jeg burde ha gjort, og det er takket være henne jeg er der jeg er nå. Ta vare på alle menneskene rundt deg, de er ikke perfekte, men de bryr seg om deg, du bør bry deg om dem også. Hvis du er sammen nå med dine kjære, venner, bekjente eller fremmede – takk dem og elsk dem. Takk til alle som elsket meg med gjensidig kjærlighet.

Her er hva du helst ikke bør gjøre:

Livet er ikke et profittspill. Det burde det ikke være. Fordi det i et forhold kan det av natur være forskjellige situasjoner. Det kan ikke kalkuleres. Jeg mener, det kan, men da blir det ikke kjærlighet. Helten i denne historien ble først forelsket. Han var åpen og involvert. Og så begynte han å kalkulere. Og det viste seg at det ikke var verdt det. Dette forholdet var ikke perfekt, han følte at et annet kunne gi ham flere fordeler. Å utvikle et fordelssystem er den største kjærlighetsmorderen.

Her er hva som er anbefalt å gjøre:

Åpenhet er vanskelig fordi den er uforutsigbar. Helt til jeg åpner meg – vet jeg ikke, skjønner ikke, forstår ikke. Og jeg får ingenting ut av det. Hvis jeg åpner meg, kan jeg bli overrasket – både positivt og negativt. Det som er bra kan jeg bruke, det som er dårlig kan jeg trekke konklusjoner fra. Hvis noen er smarte med å være åpne, vil de alltid ha nytte av det. For uten åpenhet er det ingen kjærlighet, det er ikke noe vennskap. Det er ikke noe som gjør en person lykkelig.

Norwid hvisker:

«Helvete er bare kjærlighetens umulighet.»

Dette betyr at noen vil, men ikke kan. Ikke at man ikke kan det. Vil ikke, åpner seg ikke, prøver ikke. Og som et resultat kan man ikke åpne seg. Å ikke åpne seg og ønske åpenhet er et helvete.

Jesus, jeg leter etter kjærlighet og jeg vil risikere kjærligheten.

V: Miskunn deg over oss, Herre.

S: Miskunn deg over oss.

† 8. STASJON: Jesus trøster Jerusalems kvinner

V: Vi tilber deg, Kristus, og lovpriser deg.

S: Fordi du ved ditt kors har forløst verden.

Gråt ikke over meg, men gråt over dere selv og barna deres! (Luk 23:28)

Å synes synd på seg selv. Det er den enkleste måten å kaste bort livet på.

Å synes synd på seg selv – det er en uttalelse om at vi opplever noe urettferdig. Noe skjer med oss. Noe vi ikke vil ha.

Det bør understrekes – ofte skjer det noe med oss, selv når vi ikke ønsker det. Vi har ikke fullstendig selvkontroll, og det vil ingen noen gang ha. Vi kan bare styre oss selv litt. Veilede oss selv litt.

Å synes synd på seg selv er en overgivelse. Det er å sette livet ditt på tilfeldighetenes nåde. Det er en degradering.

Hvis noe skjer med oss, så må vi gjøre noe med det. Det er alltid noe du kan gjøre med det.

Her er en historie:

Min sykdom – selv om den er usynlig – begrenser meg fysisk og mentalt. Ved å løpe vekk fra smerte, løper jeg fra livet – inn i stillhet, fantasier, andre nytelser, som om jeg ville kompensere for tapene mine. Før var det vanskeligste å akseptere at det var uhelbredelig. Jeg trodde at så lenge jeg kjempet, var jeg en vinner, men så kom fallene da ideene om behandling gikk tomt... Jeg var desperat på jakt etter håp. Til slutt, etter mange forsøk, overga jeg meg... til Guds vilje. Jeg ga opp drømmen om helse. Etter hva det kostet meg, så jeg hvilken verdi denne drømmen hadde for meg. Jeg definerer lykke på nytt. Jeg vil tro at jeg klarer det, at jeg har min vei å følge. Jeg har utvidet toleransen min for livet som ikke går min vei. Jeg slo meg til ro. Jeg stolte på min egen vei gjennom livet bare fordi Gud ser en viss mening i den, ellers ville han ikke ha ledet meg denne veien. Kanskje Han en dag vil åpenbare for meg skjønnheten ved en slik vei, jeg lar Ham gjøre det. La meg ikke bli skuffet.

Her er hva du helst ikke bør gjøre:

Jeg forstår denne personen: hennes hjerte vil gå etter utfordringer og kroppen hennes fengsler henne. Det er ikke slikt at hun ikke kan noe. Men sammenlignet med de andre ser hun ut til å være immobilisert. Hvis alle hadde en sykdom som hennes, kunne du lære av dem hvordan du skulle leve.

Vi kommer ikke unna sammenligningene. Men hvis vi ikke presterer bra sammenlignet med andre, bør vi ikke gi opp. I enhver sammenligning vil resultatet være det samme: vi er forskjellige.

Her er hva som er anbefalt å gjøre:

"Jeg har utvidet min toleranse for livet som ikke går min vei" - dette er noen av de vakreste ordene som viser selvaksept. Det er også litt skuffelse i en selv (sammenlignet med andre) og håp i denne setningen. Det kunne vært bedre, men jeg skal gjøre mitt beste.

Mennesker som bygger livet sitt kun på å synes synd på seg selv – de blir som en sump. Sumpen gjør det som kjent umulig å bevege seg.

De som til og med har lite i forhold til andre, men utvikler den de er – de blir Noen.

Norwid hvisker:

«Den som snakker sant, forårsaker uro.»

Dette betyr: Hvordan er jeg egentlig? Jeg trenger tilbakemeldinger for å finne ut. Ekte. De fleste liker å ha sin egen falske visjon om seg selv. Og de er redde for å høre hva andre tenker om dem. De er redde for uro. Det er ingenting å være redd for. For gjennom prisen av et øyeblikk av uro kan du forstå deg selv mye bedre og leve bedre.

Jesus, gi meg mot til å kjenne meg selv. Å lytte til hva andre tenker om meg. Gi meg mot til å leve i sannhet.

V: Miskunn deg over oss, Herre.

S: Miskunn deg over oss.

† 9. STASJON: Jesus faller tredje gang under korset

V: Vi tilber deg, Kristus, og lovpriser deg.

S: Fordi du ved ditt kors har forløst verden.

For kraften fullendes i svakhet. (2 Kor 12:9)

Bortkastet liv. Har dere opplevd dette? Har dere sett noen som har et bortkastet liv?

To tyver på korset og Jesus mellom dem. Ingenting venter dem lenger. Men Jesus har fortsatt håp, han ser en fremtid foran seg.

Jesus står opp fra fallet, selv om dette bare bringer ham nærmere døden. Den gode tyven på korset drømmer om himmelen, selv om han er i ferd med å dø. Kanskje vi en gang for

alle bør erkjenne at det ikke er noe bortkastet liv? At det alltid er verdt å stå opp, selv om det er et øyeblikk før døden.

Her er en historie:

Hele livet har jeg ønsket å bli idrettsutøver – jeg ønsket å spille fotball profesjonelt. I en alder av 15 år brakk jeg beinet. Jeg kom tilbake til fotballen, men når jeg var 17 år brakk jeg beinet igjen. Jeg klarte å komme meg tilbake på banen enda igjen. I mellomtiden besto jeg avsluttende eksamener, kom inn på gode studier, som jeg ble utvist fra etter et halvt år. Noen måneder senere, rett før jeg begynte på et annet universitet, skadet jeg leddbåndene i kneet. Jeg studerte mens jeg rehabiliterte meg og ventet på neste operasjon. I løpet av studietiden viet jeg to år til et forhold som ble mislykket. Jeg ble avhengig av alkohol, noe som førte til mitt første selvmordsforsøk i en alder av 21. Det er et mirakel at jeg ikke druknet da jeg prøvde å svømme over innsjøen. Da jeg kom hjem frisk, tenkte jeg at ingenting verre kunne skje i livet mitt. Noen dager etter mitt selvmordsforsøk gikk jeg tilbake til å trene fotball i en idrettsklubb, bare for å skade leddbåndene i kneet igjen fire måneder senere.

I oktober 2021 begynte jeg å studere igjen, alkoholismen kom tilbake, og over tid begynte jeg å spille pengespill. I februar 2022, i løpet av en to ukers fyllekule, tapte jeg alle pengene mine på sports veddemål. Siden den gang har jeg klart å forbedre mye, men jeg møter fortsatt mindre eller større kriser i livet mitt. For over ett år siden, begynte jeg å jobbe med en trener som hjelper meg med å bygge meg opp igjen fysisk. Hver dag prøver jeg å bli bedre og har en plan som jeg følger. Jeg ga opp to ganger, men fikk en tredje sjanse.

Her er hva du helst ikke bør gjøre:

Fotball. Den blir sett på av milliarder og tusenvis spiller og tjener av den. Å være fotballspiller, være en youtuber, være en sånn person – kan bli en tapt investering, en fristelse som ødelegger livet ditt. En av mine nære venner hadde talent. 20 år gammel spilte han i Eliteserien. Ikke minst scoret han tre mål i den første kampen. Det er bare det at for sine eldre kolleger ble han en trussel og de sparket ham nådeløst. Etter sin første store skade forlot han all sport. I dag er han en fremragende professor. Derfor er det ikke verdt å insistere på å gjøre noe for hvert pris.

Her er hva som er anbefalt å gjøre:

I stedet for å være sta, er det verdt å prøve forskjellige ting. Historien ovenfor er typisk for idrettsutøvere: noen har talent, men ingen helse. For å lykkes må du ha begge deler. Profesjonelle idrettsutøvere, musikere, youtubere – de er få. Men de som lager musikk, spiller fotball eller lager film – utallige. Hobbyer er én ting, men først må du tjene til livets opphold. Ikke noe nedsettende med det. Bedre å være en liten vinner enn en stor taper. Vi bør spille mange kamper, konkurrere på mange områder. Konkurransen viser hvem vi er sammenlignet med andre. Det avslører hva vi har evne til.

Det er et annet viktig budskap i denne historien. Bruk hode. Noen kan ha alt, men hvis personens hodet er rotete vil hun eller han tape alt. Derfor bør du alltid ta utgangspunkt i deg selv, jobbe med deg selv, med hodet.

Norwid hvisker:

«Å kjempe er menneskehetens normale oppgave – kamp er ikke det.»

Dette betyr at å slite med hverdagslige problemer – små og store – er normalt. Det kan sies at det «gjør oss godt». Å starte kamper mot andre er ikke en god idé.

Jesus, hjelp meg å lære av feil og til slutt vinne livet mitt.

V: Miskunn deg over oss, Herre.

S: Miskunn deg over oss.

† 10. STASJON: Jesus blir avkledd

V: Vi tilber deg, Kristus, og lovpriser deg.

S: Fordi du ved ditt kors har forløst verden.

Men Han svarte: «Min nåde er nok for deg, for kraften fullendes i svakhet.» Derfor vil jeg helst være stolt av mine svakheter, for at Kristi kraft kan ta bolig i meg. Og derfor er jeg fylt av glede når jeg for Kristi skyld er svak, blir mishandlet, er i nød, i forfølgelser og i angst. For når jeg er svak, da er jeg sterk. (2 Kor 12:9-10)

Mennesker skader ofte seg selv. Hvorfor gjør de det? Ofte på grunn av indre smerte, den kommer fra hodet og hjertet, og er større enn fysisk smerte. Paradoksalt nok forsøker man gjerne å handle som man gjør i håp om å redusere indre smerter. For å kunne komme vekk fra «det du har på hjertet» for en stund.

Det hjelper selvsagt ikke. Men det er et sant bilde av hvor mye vi kan lide.

Avkledd - som en som ikke klarer å ta hånd om det som er inni han og gjør vondt. En slik opplevelse er et av de største traumene en person kan oppleve.

Det ser ut til å ikke være noe å gjøre med det. Fordi smerten er altomfattende.

Sanne omvendelser skjer gjerne når man opplever en sånn situasjon med dyp smerte, når man ser en stråle av håp. Det er på en måte det samme livet som før, men samtidig er det noe helt nytt.

Her er en historie:

En gutt, ung, kjekk og forelsket, var ekstremt involvert i livet til sin "lille kirke", menighet, under forberedelsene til Verdensungdomsdagene i Krakow i 2016. Han nøt hvert øyeblikk av livet sitt, han smilte mye, og overalt hvor han var introduserte han en positiv atmosfære. Kjæresten hans, også vakker, ung, elsket ham, men ... dette forholdet sluttet på et tidspunkt å ha betydning for henne. Hun ønsket ikke lenger å møte ham, heller ikke snakke med ham eller tilbringe tid sammen med ham. Hun hadde andre viktigere prioriteringer. Hun bestemte seg for å slå opp med ham for å få mer frihet. Forholdet betydde ikke noe for henne lenger. For ham ble det som et slag i ansiktet. Han ble helt satt ut. Det var ingenting igjen av den karismatiske, aktive og smilende gutten, han var borte... i to år. Han lukket seg inne i huset og i seg selv. Han koblet av fra livet. Denne hendelsen

overvart ham helt, han taklet det ikke, han elsket henne og hadde lagt planer for fremtiden sammen med henne. Dette hadde han ikke forventet. Det som holdt liv i ham i disse vanskelige tidene var troen og venner. For øyeblikket har han det ok, selv om det fortsatt er litt ensomt...

Her er hva du helst ikke bør gjøre:

Det er definitivt verdt å åpne seg opp for andre. Det er verdt å bygge relasjoner. Det er verdt risikoen. Til og med verdt å lide. Det er verdt å være forsvarsløs. Kjærlighet gir som kjent vel så mye lidelse som glede. Men det er ikke alltid verdt å stole blindt på følelsene sine; insistere på at det jeg føler er viktigst.

Her er hva som er anbefalt å gjøre:

Hva er kjærlighet? Først er det tiltrekningen mot den andre personen, og først deretter kommer møtet. I den innledende fasen av et forhold styrker våre projeksjoner: vårt første inntrykk av hvem denne personen er. Det ser ut til at dette med denne gutten. Han ble forelsket i henne. Han følte seg ekstraordinær, og han trodde hun var ekstraordinær. Han så ikke den hun virkelig var. Hun forlot ham da hun ikke lenger følte at hun fikk noe ut av forholdet. Hun var ikke den personen han trodde hun var.

Det han bør gjøre, når han er ferdig med å sørge, er å åpne seg selv opp igjen for andre mennesker. Den kvinnen han trodde han måtte vil han aldri møte igjen, for hun var en illusjon, hun var egentlig aldri der. Kjærligheten søker å forstå.

Frukten av et virkelig godt forhold, selv om det til tider kan være mislykket, burde være større evne til å møte nye mennesker. Og det er det.

Norwid hvisker:

«Slaver finnes overalt og vil alltid være slaver - gi dem vinger på skuldrene og de vil feie gatene med vingene.»

Dette betyr at hvis noen tar feil i hodet, blir alt ødelagt. Til og med kjærligheten. Har du feil? Se etter kilden i hodet ditt.

Jesus, mine tanker... Jeg vil gjerne jobbe med det som er i hodet mitt. Hjelp meg å forstå rett.

V: Miskunn deg over oss, Herre.

S: Miskunn deg over oss.

† 11. STASJON: Jesus blir naglet til korset

V: Vi tilber deg, Kristus, og lovpriser deg.

S: Fordi du ved ditt kors har forløst verden.

Vi som er sterke, må bære de svakes svakheter og ikke tenke på oss selv. Hver enkelt av oss skal tenke på det som er godt for vår neste, det som bygger opp. (Rom 15:1-2).

Hva kan de som ikke kan noe gjøre?

Det finnes en slags pilegrimsreise, der de som ikke kan noe, går mot dem som tror kan noe. Noen er vellykket. I mellomtiden mislykkes andre. De som mangler går til de som har fordi de har lyktes.

Alle som lykkes – det ser man – vil etter hvert bli et pilegrimsmål.

Ett problem gjenstår: hvis noen har vært vellykket, hvorfor kan ikke jeg lykkes? Er det bedre å leve av å spørre, eller rettere sagt ved å klare seg selv?

Jeg har aldri klart å forstå hvorfor de som ikke kan gjøre noe søker hjelp fra de som kan. I stedet for å slå seg til ro med at de selv kan lære å kunne. Mangel på å gjøre er ikke skjebne, men ren latskap. "Ikke-kausative" mennesker er mennesker som ikke trekker konklusjoner, ikke lærer av feil. Alle som lærer vil til slutt lære.

Det er sant at oftest er mangelen på å lære av feil et resultat av uavklarte følelser. Og følelser, som følelser, lærer ikke, tenker ikke. De bare begeistrer.

Her er en historie:

Slik var mitt liv før: jobb, hjem, fjernsyn, søndagsmiddag hos foreldrene mine, og så det samme om igjen... Rutine, kjedsomhet, grått, ensomt. Jeg tenkte at de beste og de mest interessante tingene jeg skulle få oppleve i dette livet lå bak meg. Livet var monotont, og ville forbli slik tenkte jeg, Enkelte mennesker sier at det kan skje noe uventet som vil forandre livet ditt fullstendig. Jeg tror egentlig ikke på det. Jeg har hatt så mange skuffelser at jeg ikke ville prøve noe nytt lenger. Men en dag skjer det noe som ikke kan uttrykkes nøyaktig med ord ... Plutselig og uventet dukket det opp noen i livet mitt som er helt annerledes enn meg. Det var som om han var «Oslo» og jeg var «Stavanger». Avstanden virker betydelig. Vi er veldig forskjellige, men disse forskjellene ser ut til å forene oss mer enn å splitte oss. Hver dag blir vi begge overrasket på nytt av nærheten og båndet som har utviklet seg mellom oss. Dette forholdet har endret seg og fortsetter å endre oss begge. Forskjellene gjør bare meg, og den andre personen mer og mer nysgjerrig.

Her er hva du helst ikke bør gjøre:

Ruter, rutine. Lett, enkelt, ingen risiko. Dette er et resultat av omsorgssvikt. Hver ny dag byr på utfordringer og muligheter. Tilsynelatende er det imidlertid lettere å ikke engasjere seg, ikke å ta risiko. Ikke gjør en innsats. Hvis noen av dere lever slik, synes jeg synd på dere. Hvis ingenting skjer, så kan det fort føre til at ingenting har mening.

Her er hva som er anbefalt å gjøre:

Det er aldri slik at ingenting kan gjøres. Du må bare prøve. Historien om uventet kjærlighet er et eksempel på dette. Det var en sjanse - og det fungerte.

Som regel dukker det imidlertid bare opp muligheter når vi ser etter dem. Jeg mener, de fortsetter å komme, men hvis vi ikke leter etter dem, ser vi dem heller ikke.

Og en regel til: du trenger trening. Når en mulighet byr seg, må du være klar: ha kunnskap, styrke, ideer og erfaring. Det vil bare fungere hvis dere begge jobber hardt for hverandre. Et vellykket forhold kraver hardt arbeid med deg selv.

Norwid hvisker:

*«Fortiden - det er i dag,
bare noe lengre bak»*

Det betyr at det er verdt å trekke konklusjoner fra det som skjedde i går. I dag burde jeg være litt smartere enn i går.

Jesus, jeg vil gjerne bli en som søker visdom. Jeg vil sette av tid til daglig bønn, og aktivt trekke lærdom av det som har skjedd i fortiden.

V: Miskunn deg over oss, Herre.

S: Miskunn deg over oss.

† 12. STASJON: Jesus dør på korset

V: Vi tilber deg, Kristus, og lovpriser deg.

S: Fordi du ved ditt kors har forløst verden.

*Dette har jeg sagt dere for at min glede kan være i dere og deres glede kan bli fullkommen.
(Joh 15:11)*

Her er en historie:

Jeg savner samtaler. Jeg savner et nettverk av mennesker i nærheten av der jeg bor, noen jeg kan stikke innom for en kaffe om ettermiddagen, å ha noen som kan passe på barna når jeg må ut et øyeblikk. Og mest av alt savner jeg inspirerende mennesker som gjør store ting.

Bare for romantikere: håp over grå virkelighet.

Golgata. To, og formelt sett tre forbrytere. Det er lite de kan gjøre. Hender og føtter er naglet til korset. Hva er igjen for dem? Hva tenker de?

For når det gjelder en mann, bestemmes alt av hodet:

Selv om vi ikke kan gjøre noe, kan vi alltid finne på noe.

Selv om vi ikke kan gjøre noe, kan vi alltid finne på noe.

Selv om vi ikke kan gjøre noe, kan vi alltid finne på noe.

Gjenta setning tre ganger. Det er verdt å huske det.

Før Jesus hang på korset, hadde han en idé om hva han ville gjøre da. Denne ideen oppdaget den angrende forbryter som ofte kalles den god forbryter. Han så Jesu plan: Vi går videre, til paradiset.

Tro er en idé. Det er paradiset, himmelen, himmelriket. Håp er en vei. Jeg vil dit.

Håp er en sjanse, men av natur er den fjernt. Det jeg trenger er ikke her, men der. Du må følge denne sjansen. Ved å stå stille kan ingenting vinnes.

For meg er det å skrive disse refleksjonene en veldig nær og personlig opplevelse. Jeg har flere ganger vært i en situasjon uten noen utvei. Jeg visste imidlertid av erfaring at siden jeg ikke kunne se veien nå, måtte jeg i det minste ta et steg – for å se om det var noen sjanse til å se problemet fra en ny synsvinkel, fra et annet ståsted. Men jeg ante alltid en mulighet, et håp. Følelsen av en sjanse er definisjonen på håp. Håpet ligger ikke i at det blir som det er. Håpet leter etter en sjanse til noe "bedre". Og oftest betyr "bedre" - helt annerledes.

La oss se hvilke forventninger et barn og en tenåring har. Når vi gir en tenåring det han likte som barn, vil han bli skuffet. Han vil allerede noe annet.

Derfor er her og nå aldri nok. Håp er å være på jakt etter noe "bedre" - og "bedre" betyr annerledes. Det er derfor, for å håpe, at en mann drar ut i det ukjente.

Jesus sender sine disipler til "verdens ender". Det vil si til en verden de ikke kjenner. Til en annen verden. De eneste grensene verden har er våre erfaringer. Det er vi som begrenser «verden», fordi den er ubegrenset i seg selv.

Hva om Jesu disipler, i nederlagets ånd, forble i den grå virkeligheten? Da ville det ikke ha blitt noe av dem, og ikke oss heller.

Det er interessant at kristne er så grenseoverskridende, søkende. Jeg vil si - eventyrlige. De har fortsatt ikke nok.

Noen preges av en «ånd» som syter over at ting ikke lenger er som før - de mister Ånden!!!

En romantiker, en mann med håp. Han har ingenting, men han har en idé. Han vet ikke ennå, men han drar.

Ekstrem korsvei er korsets spiritualitet. En åndelighet preget av håp i det som ofte fortone seg som en håpløs grå virkelighet. Folk går på denne veien og de vet ikke hvor den vil ende. Det er en risiko, det er noe ukjent.

Og det beste er at det å gå Ekstrem Korsvei ikke handler om å nå et spesielt fysisk mål, men om å finne håp. Den virkelige frukten av ekstrem korsvei er nye ideer og vilje til å følge dem.

EKV er ikke sport. EKV er håpets spiritualitet. Dette er dannelse av ekte romantikere. Kreative og modige mennesker som går lenger enn forventningene, mennesker som måler livene sine ut i fra drømmer og muligheter, ikke begrensninger.

Det motsatte av romantikk er ikke realisme, men behovet for kontroll. De tre vise menn på vei til Betlehem var ekte romantikerne. Jeg mener, de visste ikke hvor de skulle. De ante bare det de lette etter noe, etter noen. Det at de kom til Betlehem, betyr det at de var ganske spreke. De forlot eiendelene sine, og den verden de kjente. Det må ha vært mange farer og hindringer på veien. De måtte realistisk vurdere situasjonen, for de kom frem. Personer med et sterkt kontrollbehov ville blitt igjen hjemme, der har de en følelse av kontroll.

Norwid hvisker:

*«For den som elsker, kan selv en liten ting være stor,
Og hver lysstråle gjør håpet stort.»*

Det betyr at "Hver lysstråle gjør håpet stort." De som elsker, lever i håp mer enn å bekymre seg for problemer.

«Og mest av alt savner jeg å bli inspirert av mennesker som gjør store ting.» Det er bare én måte å gjøre det på: Kom deg ut i verden og gjør store ting.

Jesus, de tre vise mennene var modige. Jeg vil gjerne følge i deres fotspor.

V: Miskunn deg over oss, Herre.

S: Miskunn deg over oss.

† 13. STASJON: Jesus blir tatt ned av korset og lagt i sin mors fang

V: Vi tilber deg, Kristus, og lovpriser deg.

S: Fordi du ved ditt kors har forløst verden.

Sannelig, sannelig, jeg sier dere: Dere skal gråte og klage, men verden skal glede seg. Dere skal sørge, men sorgen skal bli forvandlet til glede. (Joh 16:20)

Hvordan takler vi når noe slutter? Når alt som var er i fortiden?

Vi kan bli slaver av våre sår. Skader er en del av vår historie. Det kan være vondt, og smerten fyller tankene våre, den lar oss ikke tenke på noe annet. Smerten tapper oss for krefter. Derfor, selv når vi ikke vil, må vi tenke på det. Selv når det ikke er bevisst, så ligger smertene der et sted i underbevisstheten.

Her er en historie:

Min far drakk, og det var kamper hjemme, det var en vanskelig tid. Selvfølgelig var det ikke alltid ille. Men da jeg flyttet ut av huset så jeg at livet kan se annerledes ut, og jeg visste ikke helt hvordan jeg kunne finne meg selv i denne nye virkelighet. Jeg følte meg verre. Forsvarsmekanismene jeg hadde lært hjemme for å overleve fungerte ikke ute. Så giftet jeg meg og fikk barn. I ekteskapet mitt beskyldte jeg mannen min for mange ting. Jeg skyldte alltid på ham. Da det ble skikkelig ille, gikk jeg til terapi. Der oppdaget jeg mye om meg selv. Mye har endret seg. Jeg møtte også gode mennesker underveis. Jeg oppdaget at jeg er ansvarlig for mitt eget liv og min lykke. Jeg vil ikke legge det ansvaret på noen andre.

Her er hva du helst ikke bør gjøre:

Hvis jeg har vondt, leter jeg etter hvem som har skylden.

Det er det mange som gjør. Det er årsak til ulike former for konflikter: slagsmål, angrep, fornærmelser, osv. Kamp krever normalt innsats. Du trenger en drivkraft for det.

Kanskje ser du noen som maser mye, og du vet at han har det dårlig, så leter han etter noen å legge skylden på.

I tillegg er det en intuisjon i denne prosessen at konflikten vil bringe lettelse. Som om vi ved å såre den som vi mener har gjort urett mot oss vil kunne reversere vår egen skade.

Men, dessverre, jo mer vi lar det gå ut over andre, jo mer skade forårsaker vi. De vi påfører skade, vil til slutt komme med en lignende idé og angripe oss. Dette er hvordan mennesker skaper helvete på jorden. Det ser ut som ingenting skjer, plutselig kjenner noen at han har det vondt. Han ser etter den første personen han kommer over, han forbinder smerten med denne personen og det er det. Oftest overføres smerten til de nærmeste, bare fordi de er de nærmeste.

Hvordan håndtere smerte:

Det er ingen diskusjon – vi opplever alle smerte. Vi har alle sår. Og vi har alle fristelsen til å gi det videre til andre.

La oss tenke: selv om noen skader oss, for eksempel bryter armen vår, er det bedre å jage ham og ta hevn eller gå til legen? Hvorfor skal vi vi gjengjelde med å påføre andre smerte hvis det vil skade oss enda mer?

Du kan si: alle har sin smerte. Den har forskjellige kilder. Men den er vår, bare vår. Det er veldig personlig. Du må lære å leve med det og behandle det.

Norwid hvisker:

«Den eneste kjærligheten som aldri vil forråde oss er egen kjærlighet.»

Det betyr at ingen vil ta vare på oss så mye som vi tar vare på oss selv. Dette gjelder spesielt i områder som åndelige sår. Hvis vi ikke hjelper oss selv, er det ikke mye vi kan gjøre med det.

Jesus i smerte, jeg ønsker ikke å belaste andre med min smerte, hjelp meg på veien til helbredelse.

V: Miskunn deg over oss, Herre.

S: Miskunn deg over oss.

† 14. STASJON: Jesus blir gravlagt

V: Vi tilber deg, Kristus, og lovpriser deg.

S: Fordi du ved ditt kors har forløst verden.

Ingen har større kjærlighet enn den som gir livet for vennene sine. (Joh 15:13)

Norwid hvisker:

«Heltemot viser seg ikke bare i selve kampene, men like mye i alle livets utfordringer. Ja, kampene oppstår nettopp fordi heltemotet ikke var tilstede i hverdagens utfordringer»

Heltemot i det levde liv – det er hva Ekstrem Korsvei egentlig handler om. Hvor kom denne ideen fra?

Vel, et spørsmål dukket opp i meg (da jeg skrev denne teksten): Hvordan er jeg egentlig? I det ene øyeblikket tenkte jeg om meg selv at jeg var en bra person, og i den neste øyeblikket tenkte jeg det stikk motsatte, at jeg var den verste, den verste... Selvfølgelig

foretrakk jeg å føle meg bedre enn andre. Men ved enhver hendelse, en eller annen fiasko – så smuldret mitt monumentale "jeg" bort i støv. Etter noen, sikkert et dusin, slike følelsesmessige svingninger, begynte jeg å sette sammen inntrykkene mine. En slags tavle dannet seg i hodet mitt: på den ene siden den gangen jeg syntes jeg var stor, på den andre - at jeg var middelmådig. Ved å analysere det på en ingeniørmessig måte, konkluderte jeg med at det sannsynligvis verken er så bra eller så dårlig.

Når jeg observerte meg selv, kom jeg også til den konklusjonen at jeg baserer min vurdering av meg selv for mye på følelsene mine. Og disse endret seg stadig.

Du vil kjennes på fruktene - Jesus inspirerte meg. Hvis jeg gjør noe og det fungerer, betyr det at jeg er god til det. Hvis ikke, så er jeg ikke flink til det ennå. Kanskje jeg kan lære det. Følelsene mine ble gradvis nedtonet, svingningene var mindre. Likevel ble jeg slått ut av mitt gode humør av overraskende hendelser: en ulykke på veien og hvordan jeg oppførte meg (for meg, ikke nok). Eller et møte hvor jeg ikke kunne oppføre meg ordentlig. Eller noens forespørsel. Enten eller...

På den tiden leste jeg en bok om oppførsel i ekstreme situasjoner. Fordi ekstreme situasjoner er svært vanskelige, er det ikke kjent hvordan vi vil oppføre oss. Og jeg ville vite om jeg fortsatt ville være en dyktig idealist i denne situasjonen.

En idé ble født: Jeg vil komme i uvanlige, vanskelige situasjoner. Jeg ville se hvordan jeg taklet det. De første forsøkene var vanligvis tragiske. Men så trakk jeg konklusjoner, jeg visste hva jeg måtte lære. Jeg utviklet meg.

Jeg startet et helt nytt stadium i utviklingsprosessen min: å vokse opp til ekstreme situasjoner. Hva er effektene av det? Jeg vet absolutt mye, men min store fordel er roen min. Jeg får ikke panikk. Jeg har trent seg selv opp i hvordan jeg skal reagere på vanskelige situasjoner.

Ekstrem korsvei er en av ideene for å trene ekstreme situasjoner. Jeg gikk i skogen om natten, jeg gikk i fjellet. For å si som sant er, også fordi jeg ikke hadde tid på dagtid. Jeg jobbet.

Heltemot i hverdagslivet - dette er den samme ideen, men Norwid oppdaget den tidligere. Mange, mange har oppdaget det. For det er ingen tilfeldige helter. Det er bare folk som trente når det var tid. Og da utfordringen kom, visste de hvordan de skulle håndtere den.

Heltemot i hverdagslivet - derfor sier jeg deg igjen: Ikke bytt ut Ekstrem Korsvei med et enkelt eventyr for alle. Det er ikke for alle. Det er ikke bare et eventyr, et inntrykk. Det er en viktig del av å jobbe med deg selv. Det er i fredstid man forbereder seg på krig. Ekstrem Korsvei er heltemot i hverdagslivet.

Jesus, du ga livet ditt for vennene dine. Og jeg vil gjerne gripe sjansen min.

V: Miskunn deg over oss, Herre.

S: Miskunn deg over oss.